

Mellemværende med dem, at der er Uenighed mellem Ministeren og Udvalget. Ministeren har nemlig til Støtte for sit Endringsforslag benyttet Analogien af Bestemmelsen for Toldembedsmænd, der, som de Herrer bekendt, gaaer ud paa, at disse skulle have en Understøttelse lig Halvdelen af deres faste Gage i det sidste Aar for lige saa mange Aar, som de have været i Toldvæsenets Tjeneste. Udvalget har ikke kunnet erkjende, at denne Analogi i og for sig var rigtig, idet man maa formene, at disse Betjente have mere Lighed med private Betjente end med Toldembedsmænd, og derfor har man ikke kunnet følge Ministeren, fordi denne Fremgangsmaade i alt Fald er afvigende fra den Maade, hvorpaa man i de nærmest foregaaende Aar har søgt at ordne disse Forhold; jeg skal i denne Henseende henvide til, hvad der for to Aar siden blev vedtaget under Justitsministeriet med Hensyn til Stokhunsbetjentene. Udvalget har ogsaa maattet være af den Formening, at man fremmede disse Mænds Vel bedre ved at give dem en Sum eengang for alle, hvorved de vilde være istand til at skaffe sig en anden Stilling og derigjennem et Erhverv, der mere stod i Samklang med disse Personers hele Stilling, og derfor har man foreslaaet at give dem en Douceur engang for alle og dermed lade Sagen være endt. Størrelsen af denne Douceur er naturligvis afhængig af et mere eller mindre vilkaarligt Skjøn, og i denne Henseende har der været en Uoverensstemmelse mellem Udvalgets Medlemmer, idet man kun med Hensyn til den ældste af disse Betjente, den, der har indtaget den betydeligste Plads, har været enig om at indstille ham til en Douceur af 500 Rdl., men derimod for de øvrige Sex har Mindretallet meent, at Douceuren for dem Alle burde være 400 Rdl. for hver, hvorimod Udvalgets Fleertal har meent, at det efter disse Mænds forskjellige Kvalifikationer vilde være passende at ansætte 300 Rdl. til hver af de næste 4, og 200 Rdl. til hver af de 2 Sidste, idet nemlig de to Sidste have tjent i kortere Tid, ligesom deres Familieforhold ikke synes at gjøre Krav paa en saa stor Douceur som de Øvrige.

Indenrigsministeren: Hvad angaaer de to første Poster, hvortil der af Udvalget er

stillet Endringsforslag, i det Afsnit, der for Dieblirket er under Forhandling, da vil det sees, at de af mig kun ere opstillede af Billighedshensyn, og det er altsaa en Selsølg, at jeg maa henstille denne Sag til Rigsdagens Afgjørelse. Jeg skal dog imidlertid tillade mig at anføre et Par Ord, som formeentlig i ethvert Tilfælde maae gjøre det klart, at Ministeriet havde god Tjæne til at gjøre disse Forslag. Det første Forslag angaaer en Kontorchef, som fuldstændig har været ansat i Kontorchefretninger under en meget alvorlig og langvarig Sygdom af hans Formand, der ganske øiensynlig maatte føre til dennes Død. Jeg troer derfor, at der kunde tale en heel Deel for dette Forslag, men jeg skal erkjende, at det, der var det Afgjørende for denne den Paagjældendes Stilling, mere var et privat Forhold, og jeg skal derfor ikke urgere herpaa. Derimod skal jeg paa det Bestemteste mene, at Rigsdagen kommer i Konflikt med sig selv og ogsaa handler mindre klogt, dersom den ikke bevilger det andet Bøh, der er saa ubetydeligt, at Enhver vil kunne sige sig selv, at det ikke kan være for Rengenes Skyld, naar jeg tager Ordet herfor. Det er nemlig umuligt, at to Tilfælde kunne ligne hinanden mere end det, hvorom der her handles, og det, som er paaberaabt som et Præcedens. I begge Tilfælde vare nemlig Embederne i Virkeligheden vakante, og man lod dem ikke henstaae, fordi man vilde give Vedkommende, der beskæftede Embederne, Fred til at døe, men Embederne vare virkelig vakante, og der var Intet til Hindring for Dagen efter Vedkommendes Død at udnævne den, der stod for Tour til at træde ind i Embedet. I begge Tilfælde har man unbladt det, fordi der var paatænkt en Omordning af den paagjældende Bestyrelsesgreen, og man fandt det derfor netop loyalt imod Rigsdagen ikke at præjudicere Spørgsmaalet ved i den gamle Stilling at ansætte en Mand, der fra det Dieblirk, han havde kongelig Udnævnelse, stod fast og altsaa kunde berede Vanskeligheder ved Forholdenes Ordning. Hele Forskjellen er, at i det ene Tilfælde bestyrelses Posten af en Konstitueret, fordi der var Tale om en forventet Omordning af Arkivvæsenet, og i det andet Tilfælde blev Posten ikke besat,